

РОДНО ИГРИЩЕ

А. Друмевъ

СКИОРЪТЪ

Когато снѣгътъ метне сребърната си покривка върху планината и снѣжни пеперудки полетятъ надъ мъгливия градъ, съ дветѣ дъски тѣсни и съ дветѣ здрави щеки въ ржце ти тръгвашъ къмъ планината.

О, прелестъ! Тамъ, где кракъ не може да стѣпи върху снѣжната снага на балкана, ти леко подемашъ съ скитѣ нагоре подъ чара на снѣжния вуалъ. А луната, нощниятъ ти другаръ, се мжчи да проникне презъ разплетенитѣ бѣли коси на зимата, за да огрѣе пѣтя ти къмъ върха.

И ти напредвашъ подъ ритъма на стѣпките и щекиѣ сѣ нагоре. Отначало полепналиятъ по лицето ти снѣгъ бързо се топи отъ топлата ти кръвъ, но постепенно студената вода залеждава на едната страна.

Ти се боришъ юнашки съ несгодитѣ на времето. И когато чуешъ вече близкия звънъ на камбанитѣ отъ землянкитѣ и хижата, твоятъ духъ, възрадвавъ че е победилъ трудноститѣ, приветствува възторжено царицата-природа. Той се не бои отъ свирепата пѣсень на снѣжнага буря.

Иди вече, драги скиоре, да отпочинешъ въ хижата! Седналъ предъ камината, гледашъ гонещитѣ се огнени езици и си спомняшъ голѣмитѣ снѣжни цвѣтове навънъ, които бързатъ да се настигнатъ до земята. Ти разтваряшъ раницата и си спомняшъ, какъ тя по пѣтя е топлила гърба ти; спомняшъ си